

Proiect la Istorie
Realizat de Florin
Elev in cl. A XII-a IA

Unirea Principatelor Române

Constituirea si consolidarea statului national modern român (1859-1881)

Unirea principatelor

Unirea principatelor române (1859)

Continuarea luptei pentru unire dupa anul 1848.

In deceniul in care a urmat revolutia pasoptiste s-au amplificat actiunile romanilor pentru unire duse in emigratie si in tara. Activitatea desfasurata in **emigratie**, indeosebi in Franta, a cunoscut diverse forme: apeluri catre opinia publica europeana; afirmarea programului politic in publicatii ca “*România viitoare*” (1850 – Paris), “*Junimea româna*” (1851), “*Republica româna*” (Paris – 1851, Bruxelles – 1853); afilierea la Comitetul Central Democratic European, cu sediul la Londra, care urmarea declansarea unei noi revolutii europene; memorii catre Napoleon al III-lea – imparatul Frantei si catre Palmerston – premierul britanic; constituirea la Paris a unui Comitet cu deviza “*Dreptate! Fraternitate! Unitate!*”; sprijinul unor personalitati marcante (Paul Bataillard, Edgar Quinet, H. Despez).

In tara, actiunile unioniste s-au desfasurat in noul context determinat de prevederile Conventiei de la Balta Liman, afirmându-se modalitati variate: constituirea Comitetelor Unirii la Iasi si la Bucuresti (1856); editarea unor organe de presa ca “*România Literara*”, “*Steaua Dunarii*” (Iasi), “*Romanul*” (Bucuresti); venirea in patrie a unor revolutionari pasoptisti (indeosebi in Moldova, ca urmare a regimului liberal-moderat al domnitorului Grigore Alexandru Ghica).

Problema româneasca, problema internationala.

Existenta in rândul românilor a unui puternic curent unionist si interferarea intereselor Marilor Puteri in sud-estul Europei au facut ca problema unirii Principatelor sa devina o problema europeana. Ea a fost discutata in cadrul Conferintei de la Viena (martie 1855), precum si a Congresului de pace de la Paris (1856) care punea capat razboiului Crimeii (1853–1856). La Paris, cele sapte tari participante au avut atitudini diferite, in functie de propriile interese: in favoarea Unirii s-au pronuntat Franta, Rusia, Prusia, Sardinia, Anglia (ulterior si-a schimbat atitudinea), iar impotriva s-au declarat Austria si Turcia. Deciziile adoptate prin Tratatul de pace de la Paris (18 / 30 martie 1856), prevedeau intrarea Principatelor Române sub **garantia colectiva a puterilor europene**, revizuirea legilor fundamentale, alegerea Adunarilor ad-hoc care sa exprime atitudinea romanilor in privinta unirii, integrarea in granitele Moldovei a trei judete din sudul Basarabiei (Cahul, Bolgrad, Ismail), trimiterea in Principate a unei Comisii Europene cu misiunea de a propune “*bazele viitoarei lor organizari*”, libertatea navigatiei pe Dunare, s.a.

Rolul Adunarilor Ad-hoc.

Alegerile pentru Adunarile Ad-hoc au evidentiat disputa dintre partizanii unirii (“*partida nationala*”) si fortele ostile care se bazau pe sprijinul Austriei, Angliei si Turciei.

Falsificarea alegerilor din Moldova de catre caimacanul Nicolae Vogoride (cu sprijinul Turciei), a creat o stare de tensiune interna si internationala. In august 1857, prin intalnirea de la Osborne dintre Napoleon al III-lea si regina Victoria, situatia s-a dezamorsat, incheindu-se un compromis: Anglia a acceptat organizarea unor noi alegeri in Moldova (in care fortele unioniste au obtinut victoria), iar Franta renunta la principiul unirii depline sub un principe strain. Cum era firesc, cele doua Adunari ad-hoc au exprimat hotarârea de **Unire** a Moldovei si Munteniei sub un principe strain; s-au adus in discutie si alte probleme: rezolvarea chestiunii agrare, organizarea interna.

Rezolutia Adunarilor ad-hoc (1857):

“- respectarea autonomiei Principatelor;
- unirea Principatelor intr-un singur stat, sub numele de România;
- print strain cu mostenirea tronului, ales dintr-o familie domnitoare a Europei si ai carui mostenitori sa fie crescuti in religia tarii;
- neutralitatea pamântului Principatelor;
- puterea legiuitoare sa fie incredintata unei Adunari obstei in care sa fie reprezentate toate interesele natiei.”

Conventia de la Paris (1858).

Intrunite in capitala Frantei pentru a lua in discutie cererile celor doua Adunari, puterile europene au adoptat *Conventia de la Paris* (7 / 19 august 1858) care indeplina rolul unei **Constitutii**: Principatele isi pastrau autonomia sub suzeranitatea Portii si sub protectia celor sapte puteri; se adopta denumirea de “*Principatele Unite ale Moldovei si Valahiei*”, fiecare avand institutii proprii; se infiintau institutii comune precum Comisia Centrala de la Focsani (care elabora proiectele de legi de interes comun), Inalta curte de Justitie si Casatie, armata; se prevedeau principii de organizare si modernizare a viitorului stat (separatia puterilor in stat, desfiintarea privilegiilor de clasa, egalitatea in fata legii, drepturi politice pentru crestini, libertatea individuala); dreptul de vot ramânea cenzitar. Acest act constitutional adoptat la Paris nu implinea, dar nici nu anula speranta de unire a românilor. Ramânea ca dupa ce “*Europa ne-a ajutat*”, sa “*ne ajutam noi insine*” (Vasile Boerescu).

Dubla alegere ca domn a lui Alexandru Ioan Cuza (1859).

Pe baza *Conventiei de la Paris*, la 5 ianuarie la Iasi si la 24 ianuarie 1859 la Bucuresti a fost ales ca domn Alexandru Ioan Cuza, cunoscut revolutionar pasoptist. Acest fapt **simboliza Unirea Principatelor** si a fost salutat cu entuziasm de populatie, ziua de 24 ianuarie devenind o **sarbatoare nationala** a românilor. Dubla alegere a lui Cuza punea puterile europene “*in fata faptului implinit*”.